

İbadet için aile ihmal edilir mi?

İstanbul'dan Ahmet Bey: "Eşim bir süreden beri eşini ve evini ihmal etmeye başladı. Hanımlarla kendi aralarında görevler alıyorlar; gece 03.30'dan sonra okuma yapmak için birbirlerini uyandırıyorlar. Sabaha kadar uyanık geçiriyor. Sabahleyin çocuklarımız okula gidecekler, anne olarak onları okula hazırlayıp yollaması gerekirken, bunu yapmıyor, bana bırakıyor. Ben zaten işe koşturuyorum. Bu her gün böyle. Bunu kendisiyle tartışırken, bana, ikinci bir eş al diyor. Bu benim ibadet hayatım diyor. Böyle bir şey olabilir mi? Bunun bir ölçüsü sınırı yok mu? İbadet için ailevi görevler ihmal edilir mi?"

Hemen belirtelim: Bu, Ramazan ayına mahsus bir durum ise, karşılıklı paylaşım ile katlanılabilir gibi gözüküyor. Ama genel bir durum ise, söyleyeceklerimiz var.

Mü'min; eviyle, barkıyla, çoluğuyla, çocuğuyla, işiyle, eşiyle, hizmetiyle, ibadetiyle, sevdikleriyle, yakınlarıyla "çekirdek bir hayat" yaşamaktadır. Bu hayat, ebediyette filiz, Cennette çiçek açmaya hazır; dünyayı Cennete çevirmeye ehil; sorumluluk ve hizmet üstlenmekte fedakâr; fedakârlıkta rahmetin ve lütfun zevkine ermiş; rahmet ve lütufta ebediyet ve beka müjdesine ulaşmış bir çekirdekten ibarettir.

Hizmet yurdundayız. Ücret peşinde olamayız. Sorumluluk mevsimindeyiz. Rehavet içinde bulunamayız. Allah için yaşamak mevkiindeyiz. Başkası adına adım atamayız. İman dâvâsındayız. Başka bir gaye için nefes alamayız. Yolumuzun ötesinde ebediyet var. Fenaya gönül veremeyiz.

Hayatımız bir bütün. Hayatımız, sorumluluklarımızın kuşatması altında. Ayrı ayrı, çeşit çeşit sorumluluklar! Ne birinden geçebiliriz. Ne ötekisini ihmal edebiliriz. Peygamber Efendimiz (asm) bunun için hepimizi her zaman "çoban" ilân ediyor.

Buyuruyor ki: “Hepiniz, çobansınız. Ve hepiniz elinizin altında bulunanlardan sorumlusunuz. Devlet başkanı çobandır ve vatandaşından sorumludur. Erkek, aile fertlerine karşı çobandır ve onlardan sorumludur. Kadın, kocasının evine ve çocuklarına karşı çobandır ve ondan sorumludur. Hizmetkâr, hizmet ettiği makamın malına ve değerlerine karşı çoban hükmündedir. Ve onlardan sorumludur. Dikkat ediniz; hepiniz çobansınız ve hepiniz idareniz altındakilerden sorumlusunuz.”¹

İbadet hayatımızı zenginleştirmek, bunun için farzları yaptıktan sonra, geceler boyu nafilerle meşgul olmak, okumak, taat ve ezkârını artırmak takdire şayan. Fakat bunu evimiz ile aile fertlerimiz ile eşimiz ile çocuklarımız ile bağlarımızı kopararak değil, barış içinde ve onları ihmal etmeden yerine getirmeyi özel bir maharet bilmeliyiz. Ne erkek için, ne kadın için, aile bağlarını koparmak marifet değildir, takva değildir, tavsiye edilen bir yol değildir. Çünkü hem erkeğin, hem de kadının, gerek birbirlerine karşı, gerekse çocuklarına karşı, hangi sebeple olursa olsun, sorumluluklarını ve görevlerini göz ardı etmesi, başta kendileri üzerinde olmak üzere, aile bireyleri üzerinde sosyal, psikolojik, ahlâkî, onarılmaz yaralar açabilir. Evin ne kadınının, ne erkeğinin, gerek birbirlerini, gerekse çocuklarını ihmal ederek makbul bir ibadet yapabileceklerini düşünmeleri doğru değildir. Çünkü gerek baba, evi ve eşi üzerindeki aşkıyla, himmetiyle ve himayesiyle; gerek anne, eşine karşı sıcak ilgisiyle, sevgisiyle ve çocuklarına karşı sıcak şefkatiyle eşinin, çocuklarının ve bir bütün olarak aile bireylerinin manevî hayatlarında, yerleri doldurulamayacak derecede vazgeçilmez öneme sahiptirler. Bedüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle kadın, kocasının en kalbî ebediyet arkadaşı², çocuklarının da en birinci üstadı ve en tesirli muallimidir.³ Keza koca da karısının sevgide, aşkta, şevkte, gamda ve kederde en değerli hayat arkadaşıdır!⁴ Peygamber Efendimiz (asm) geceleyin ibadete kalkacağı zaman Hazret-i Âişe validemizden izin ister, “Müsaaden var mı ya Âişe; Rabbime ibadet edeyim” buyururdu.

Ramazan ayına mahsus olarak insanların ibadet hayatlarında bir miktar ifrat etmelerini bu aya hürmeten affedilebilir görmek mümkün gibi gözüküyor. Fakat Kur’ân’a sorarsanız, eşlerin Ramazan gecelerinde de birbirlerini ihmâl etmemeleri gerekir: “Oruç gecesinde kadınlarınıza yaklaşmanız size helâl kılındı. Onlar, size örtüdürler, siz de onlara örtüsünüz.”⁵

Netice olarak, vahiy kaynaklarımız bize gösteriyor ki, evine, eşine ve aile bireyelerine karşı sorumluluğu olanların, yani anne ve baba olanların, hizmet ile ailevî sorumlulukları arasında denge kurmaları şarttır. İman hizmetinde veya ibadet hayatında yoğunluk yaşayan erkeğin, bunun için eşini ihmal etmesi helâl olmadığı gibi, aynı şekilde ibadet hayatında yoğunluk yaşayan kadının da, beyini ihmal etmesi

helâl değildir. Erkek içinde bulunduğu yoğunluğu eşiyle paylaşmalı, eşinin duâ ve desteğini almalı, evinin maddî-manevî sevk ve idaresinde bir aksamanın olmayacağından emin olmalı, bununla beraber eşinin istek ve ihtiyaçlarına cevap verebilmelidir. Keza kadın da, ibadet hayatını beyi ile paylaşmalı, beyinin rızasını, duâ ve desteğini almalı, fakat bunun için beyinin istek ve ihtiyaçlarını göz ardı etmemelidir.

İbadet hayatını “aile barışı” içinde sürdürmenin, takvaya takva katacağı; hizmette sevk ve heyecanı, evde feyiz ve bereketi, ailede huzur ve mutluluğu artıracığı unutulmamalıdır.

Dipnotlar:

- 1- R. Sâlihîn, 283, 300
- 2- İşârâtü'l-İ'câz, s. 196
- 3- Lem'alar, s. 260
- 4- Sözlere, s. 591
- 5- Bakara Suresi: 187